האחד חולץ לשתיהן והשנים אחד חולץ ואחד מיבם, אם קדמו וכנסו אין מוציאין אותן מידם דוקא מיחלץ והדר יבומי אבל יבומי והדר מיחלץ לא דקא פגע ביבמה לשוק: ת"ש דתני טביומי זלזה חמשה בנים ולזה חמשה בנות ואמר אחת מבנותיך מקודשת לאחד מבני כל אחת ואחת צריכה חמשה גיטין, מת אחד מהם כל אחת ואחת צריכה ארבעה גיטין וחליצה מאחד מהן וכ"ת ה"נ כשהוכרו ולבסוף נתערבו הא "אחת מבנותיך לאחד מבני" קתני, תיובתא דרבא, תיובתא *והילכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם: *מעשה בחמש נשים: אמר רב ש"מ ממתניתין ארבע ונקיט רב בידיה תלת ש"מ המקדש בפירות שביעית מקודשת ש"מ קידשה בגזל אינה מקודשת אפילו בגזל דידה ממאי? מדקתני שלהם היתה ושל שביעית היתה טעמא דשביעית דהפקר הוא הא דשאר שני שבוע לא ש"מ אשה נעשית שליח לחבירתה ואפילו במקום שנעשית לה צרה ואידך מאי היא קידושין שאין מסורים לביאה, וניחשבה? משום דמספקא ליה אי כאביי אי כרבא, כי סליק ר' זירא אמרה להא שמעתא קמיה דר' יוחנן, אמר ליה: מי אמר רב הכי? והוא לא אמר והאמר ר' יוחנן גזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אינם יכולים להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו, הכי קא"ל מי אמר רב כוותי, מיתיבי *קידשה בגזל בחמס ובגניבה, או שחטף סלע מידה וקדשה מקודשת התם בגזל דידה, הא מדקתני סיפא או שחטף סלע משלה מכלל דרישא בגזל דעלמא עסקינן? פירושי קא מפרש: קידשה בגזל בחמס ובגניבה כיצד כגון שחטף סלע מידה וקדשה בו והא

האחד חולץ לשתיהן. שהרי אינו יכול לכנוס דילמא פגע באחות זקוקה: דוקא קתני. האחד חולץ לשתיהן תחילה והדר יבומי אחת מהשתים אחר חליצת אחיו אבל יבומי אחת מן השתים תחילה אפי' לאחר חליצת אחיו שאין כאן אחות זקוקה לא ליסתרי דכיון דלא חלץ היחיד לשתיהן איכא למיחש בזו שמתייבמת שמא זו היא יבמתו של יחידי נמצא כונסה נושא יבמה לשוק כלומר למי שאין ליבמה ונושא אותה בלא חליצה, ומשום הקדמת חליצת אחד מן השנים ליבום של שני לא איצטריך למיתנייא דהא דפגיעת אחות זקוקתו מרישא שמעינן: אחת מבנותיך מקודשת לאחד מבני. וכגון שעשאוהו שליח: כל אחת צריכה ה' גיטין. שאין ידוע איזו נתקדשה ומאיזה מהם נתקדשה לפיכך צריכות גט מכולן: וחליצה מאחד מהם. שמא ארוסת המת היא וכל אחת עומדת בספק זה: יע"ל קג"ם. סימני הלכות הן שנחלקו בהם אביי ורבא ובכל מקום הלכה כרבא חוץ מאלו יאוש שלא מדעת באלו מציאות (ב"מ דף כא:) ועד זומם אביי אמר למפרע הוא נפסל בפרק [זה בורר] (סנהדרין דף כז.) לאי העומד מאליו בפ"ק דעירובין (דף טו.) קדושין שלא נמסרו לביאה בשמעתין גילוי דעתא בגיטא בהשולח (גיטין דף לד.) מומר אוכל נבילות (א) לתיאבון בפ' [זה בורר] (דף כז.): ונקיט רב בידיה תלת. לשלש מהן היה אוחז בידו לסדרן בסדר גירסתו אבל הרביעית לא היתה מוחזקת בידו לסדרה בגרסת הגמרא: המקדש בפירות שביעית מקודשת. ולא אמרינן לאו ממונו דזוכה בהן ניהו אלא כיון דזוכה בהן, ממונו הוא לכל דבר, אי נמי דלא תימא "לאכלה" אמר רחמנא (ויקרא כה) ולא לדבר אחר: ואפילו בגזל דידה. ולא אמרינן מדקבילתיה אחילתיה: ואפילו במקום שנעשית לה צרה. ואע"פ שבכל עדות שהאשה כשרה לה אין הצרה נאמנת, שליחותה מיהא כיון דעבדא עבדא, דהא הכא בקידושין הללו הן נעשות צרות ע"י זו שקבלה וקתני (היו) כבריות מקודשות: וניחשביה. רב נמי להא ואמאי לא נקט בידיה אלא תלת הא נמי ש"מ דקידושין שאין מסורין לביאה לא הוו קידושין: מספקא ליה אי כאביי. דמוקי לה בבאת אחת שקידש שתיהן הא קידש אחת מהן מקודשת ואע"ג דלא פירש ושמע מינה הוו קידושין אי כרבא דמוקי בשלא קידש אלא אחת ולהכי אמר רב "שמע מינה ממתניתין ארבע" דודאי קידושין שלא נמסרו לביאה נמי שמעינן מינה אבל לא היה לו לפרש הי מינייהו שמעת מינה אי הוו קידושין אי לא הוו קידושין: אמרה לשמעתא. הא דקא אמרינן לעיל "קדשה בגזל אינה מקודשת": אמר רב הכי. קא סלקא דעתך אתמוהי אתמה משום דלא סבירא ליה: ופרכינן ואילו רבי יוחנן גופיה מי לא אמר הכי. דגזל שבידו אינו ממונו: אחמסן =יהיב דמי על כרחו של בעל חפץ: בגזל דידה. כיון דקבילתיה אחילתיה ולקמן פריך הא רב, נמי בגזל דידה קאמר: והא

והילכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם. מעשה בא לפני ר"ת בבעט של הר"ר אושעיא הלוי שקידש בת עשיר אחד ואמר בתך מקודשת לי סתמא ולא פירש פלונית בתך ואמר ר"ת דמקודשת ולא מיבעיא אם שידך באחת מהם בשם ואח"כ קידשה סתם דאדעתא דהכי קידשה אלא אפי' לא שידך בשם אלא שנתרצו בפה ואמר פלוניתא אתן לך יש לנו לומר דאדעתא דהכי קדיש דשארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ועוד אפי' לא פירש נמי אפי' בפה יש לנו לומר דקידש הגדולה משום דלא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה והר"ר מנחם מיוני נחלק עליו ואמר דהא הוי נמי כמי שקידש אחת משתי אחיות ואי כדברי ר"ת דהגדולה מקודשת משום דלא יעשה כן במקומנו זה אינו לא כרבא ולא כאביי דהא אפילו לאביי דאמר הוו קידושין לא אמרינן אלא להצריכה גט אם כן זה נמי צריך ליתן גט ואף ר"ת חזר בו ולא עבד עובדא: ביע"ל קג"ם. למ"ד פירש הקונטרס לאי העומד מאליו ור"ת מפרש דהלמ"ד היינו *ימי לידה שאינה רואה בהן שאין עולים לספירת זיבתה ובני נרבונא מפרשים דהלמ"ד היינו פלוגתא דפ' כל שעה (פסחים דף כה:) לא אפשר ולא קמכוין דהלכה כאביי ומכל מקום לא הוזכר יע"ל קג"ם אלא על יאוש שלא מדעת ועד זומם וא"ת אמאי לא חשיב נמי פשע בה ויצאת לאגם ומתה כדרכה אביי משמיה דרבה אמר חייב ורבא משמיה דרבה אמר פטור (ב"מ דף לו:) והלכה כאביי דהא מסקינן (שם דף מב.) והלכתא תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב כדפר"ח ובספרים לא כתוב והלכתא בהך שמעתא אבל כתב בה"ג וגם כתוב בספרים גבי המפקיד מעות אצל חבירו *בעובדא דאריפא דאורבני ונראה לפרש דלכך לא נכתבה בכללא דיע"ל קג"ם דלאחר כך נפסקה הך °הילכתא כרבנן סבוראי: המקדש בפירות שביעית מקודשת. פירש בקונטרס ולא אמרינן לאו ממונו הוא לקדש בו את האשה כיון דלא בא אלא מטעם זכיה כיון דזכה בו ממונו הוא לכל דבר אי נמי יש לפרש דאע"ג דאסור לקנות מהם חפץ כדכתיב *לאכלה ולא לסחורה °ה"מ לכתחילה אבל בדיעבד המקח קיים וכן גבי אשה בדיעבד מקודשת וכן משמע לקמן במתניתין (דף נו:) דקתני מכרן וקידש בדמיהן מקודשת: ואפילו במקום שנעשית לה צרה. דהכי נמי דצרתה אינה נאמנת לומר מת בעלה דילמא מקלקלא לה הני מילי עדות בלא מעשה אבל עדות במעשה נאמנת *אי נמי י"ל דהחידוש הוי מהא דאמר אשה נעשית שליח לחבירתה אפי' היכא דקיבלה הקידושין מסתמא: והוא לא אמר והא אמר רבי יוחנן גזל כו'. תימה מאי מתמה גמרא דלמא לא אמר ר' יוחנן מילתיה אלא בגזל דאחרים אבל בגזל דידה פליג עליה דרב דאמר דאינה מקודשת דהא שמעינן בסמוך דבגזל דידה מקודשת טפי מבגזל דעלמא וי"ל דהא דמהני גזל דידה טפי מגזל דעלמא הני מילי בדשדיך אבל בדלא שדיך אדרבה גרע גזל דידה מגזל דעלמא דמלי אמרה אין שקלי ודידי שקלי ורב הוה מיירי בדלא שדיך וא"ת מאי אתא ר' יוחנן לאשמועינן בהא דאמרינן דאינו יכול להקדיש פשיטא דהא אמרינן בכמה משניות וברייתות דגזל אינו נקנה אלא ביאוש כגון ההיא דאילו מציאות (ב"מ ד' כב.) שטף נהר קוריו עציו ואבניו אם נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו משמע הא לא נתייאשו לא וי"ל דמילתיה דרבי יוחנן קא משמע לן דאין הגזל יכול להקדישן לפי שאינן ברשותו אבל בגזלן ליכא שום חידוש כדפרישית וא"ת לרב נמי דקאמר לעיל דקידשה בגזל אינה מקודשת מאי אתא לאשמועינן הא מכא משנה שלימה היא דהיכא דלא נתייאשו הבעלים אינו שלו ויש לומר מכל מקום אצטריך מילתיה דרב דאי מכא המשנה הוה אמינא דוקא בממונא הוא דלא קנה אלא ביאוש ליחייבוהו בית דין לשלם אבל לחומרא אע"ג דלא נתייאשו אמרינן שאם קידש אשה מקודשת להצריכה גט לכך אצטריך מילתיה דרב לומר דאינה מקודשת והשתא ניחא שפיר דמתמה גמרא ממילתא דרבי יוחנן והוא

תוס' ר"י הזקן

חמשה גיטין שהרי אינו ידוע איזו נתקדשה לפיכך כל אחת ואחת צריכה גט מכולם ואם מת א' מהן צריכה כל אחת ואחת גם צריכה חליצה מאחד נפטרה שחולץ לה אחד משאר אחין: שהוכרו. בשעת קדושין ומסורין לביאה ולבסוף שכחו איזו קדשה לכל אח' ואח': יע"ל קג"ם. סימני הלכות הם מגופא

קלב א מיי' פ"ט מהל' אישות הל' יז טוש"ע אה"ע סי' לו סעי' כ:
קלג ב מיי' שם פ"ט הלכה ג:
קלד ג מיי' שם פ"ד הל' ב טוש"ע אה"ע סי' לו סעי' ח:
קלה ד מיי' פ"ו מהל' ערכין הל' כד סמג עשין קלב:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה יע"ל קג"ם וכו' אוכל נבילות להכעיס בפ' זה בורר:

גליון הש"ס
תוס' ד"ה יע"ל וכו' בסה"ד הילכתא כרבנן סבוראי. ע' יבמות לט ע"א תד"ה אע"ג: ד"ה המקדש וכו' ה"מ לכתחלה. ע' פ"ג ד' סב ע"א תוס' ד"ה נמצא:

[ב"ק סט. ב"מ כב: סנהדרין כז.]
[נדה לז.]
ב"ק סח: ע' ב"מ ז.
[ב"מ מב. ע"ש תוס' ד"ה והלכתא]
[ע"ז סב.]
מבואר בתוס' יבמות

① יאוש שלא מדעת באלו מציאות. ② עד זומם פ' דיני ממונות. ③ לאי העומד מאליו פ"ק דערובין. ④ קדושין שאין מסורין לביאה כאן. ⑤ גילוי דעתא בגיטא בהשולח. ⑥ מומר אוכל נבלות לתיאבון פ' זה בורר. ... בחמש נשים והיה בכלכלה שוה פרוטה לכל אחת ואחת. על ידי כולן. בשליחות כולן. (איתיה) ב) בפומיה כלומר השלשה היה מפרש ואומר והרביעית משום דמספקא ליה לא היה מפרשה דמתניתין שמעי' קדושין המסורין ... קדושין או לא. בפירות שביעית ואע"ג דאמר רחמנא לאכלה ולא לסחורה לא אמרי' קדושין שהאשה נקנית מהם כסחורה דמי אי נמי דלא אמרי' [דלא הוי] קדושין דלאו ממונו הוא אלא כיון שזוכה בו ממונו ... ומיירי קדם זמן הביעור. מקודשת דהא אמרי' נכריות מקודשות. בגזל דידה ולא אמרי' מדקבילתיה אחלתיה: צרה. ואע"ג דאינה נאמנת צרה בחברתה לעדות שהאשה נאמנת שליחותה מיהא כיון דעבדא עבדא: ... שאינו ברשותו דכתיב כי יקדיש איש את ביתו מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו. שלא קנה עד שנתיאשו הבעלים. שאינו שלו. והא מדקתני סיפא ... מספקא ליה אי כאוקימתא דרבא או כאוקימתא דאביי: שבוע שמיטה.

א) דיבור זה וכן ד"ה ע"י כולן שייך למתני'. ב) נראה דגרים בגמ' ונקיט רב בפומיה תלת.